

Arrest

nr. 48 520 van 23 september 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 25 april 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 maart 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 29 juli 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 september 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat J. BOUDRY verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

“Volgens uw verklaringen bent u een etnisch Albanese afkomstig uit Oraovicë (gemeente Preshevë), Zuid-Servië.

Hoewel u in Servië nooit concrete problemen heeft gekend met de autoriteiten, bent u bang van de Servische gendarmerie. Een viertal jaar geleden werd een meisje uit uw dorp verkracht door enkele Servische gendarmes.

U verliet op 9 november 2009 Servië omdat u uw broers wou vervoegen die reeds lange tijd in België zijn.

Kort nadien reisden uw ouders u achterna en startten een procedure op voor gezinshereniging, welke nog steeds hangende is.

U wil in België blijven omdat u niet weet wat alleen in Servië te doen en om bij uw moeder, die drie jaar geleden een hartinfarct kreeg, te blijven.

Op 12 november 2009 vroeg u asiel aan.

U bent in het bezit van uw identiteitskaart en uw geboorteakte.”

Verzoekster betwist deze beschrijving niet.

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

“Na nader onderzoek van alle door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in het administratieve dossier, stel ik vast dat ik u noch de status van vluchteling, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan toekennen. U heeft immers onvoldoende feiten of elementen aangehaald waaruit een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zou kunnen blijken.

U verklaart Servië verlaten te hebben om samen met uw ouders uw broers in België te vervoegen. U stelt in geval van een eventuele terugkeer de Servische gendarmerie te vrezen omdat u dan alleen in Servië bent. U zou ook niet weten bij wie te moeten blijven.

Wat betreft uw vrees ten aanzien van de Servische gendarmerie dient vastgesteld te worden dat uw vrees louter hypothetisch is. U heeft persoonlijk immers nooit enig concreet probleem gekend met de gendarmerie, noch met enig andere autoriteit (CGVS, p.5).

Gevraagd naar een specifieke reden voor uw angst, stelde u gewoon bang te zijn, er zou u nooit iets overkomen zijn (CGVS, p.6). De verkrachting van een dorpsgenoot, welke u aanhaalde, vond vier jaar geleden plaats en u heeft geen enkele band met het slachtoffer. U hoorde er enkel over praten in het dorp (CGVS, p.5).

Wat betreft het feit dat u bij uw familie wil zijn in België en niet alleen in Servië wil wonen dient opgemerkt te worden dat dergelijke motieven louter van familiale en sociale aard zijn en als dusdanig niet ressorteren onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie.

Evenmin maakte u aannemelijk dat uw vluchtredenen verband houden met de bepalingen inzake subsidiaire bescherming.

De door u neergelegde documenten (uw identiteitskaart en geboorteakte) zijn niet van aard bovenstaande vaststellingen te wijzigen. Zij staven enkel uw identiteit welke op zich niet ter discussie staat.”

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoekster de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster werpt in haar verzoekschrift van 23 april 2010 een schending op van de motiveringsplicht *“zoals voorgeschreven in artikel 48/3, 48/4 en 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen”* en geeft hiervan een korte theoretische uiteenzetting weer.

Zij stelt dat de feiten in de bestreden beslissing geminimaliseerd werden.

Ten slotte wordt in het verzoekschrift (zie p. 2) verwezen naar stukken *“die verzoeker (sic) heeft neergelegd tijdens zijn tweede asielaanvraag (sic), waarbij wordt aangenomen dat verzoeker (sic) verwijst naar het feitenrelaas, zoals voormeld, in de bestreden beslissing”*.

Verzoekster vraagt om van haar de vluchtelingenstatus te erkennen en haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

2.2. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de voormelde wet van 15 december 1980 bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om en erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr.

205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.3. De Raad benadrukt dat de inroeping van de schending van de motiveringsplicht door verzoekster uiteen valt in twee delen.

Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Uit het verzoekschrift blijkt eveneens dat verzoekster de motivering van de bestreden beslissing betwist en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

De Raad merkt verder op dat de verwijzing in het verzoekschrift naar stukken die *“tijdens zijn tweede asielaanvraag”* werden neergelegd, elke feitelijke grondslag mist.

Immers, verzoekster heeft slechts één asielaanvraag ingediend.

De enkele stelling in het verzoekschrift (zie p. 2) dat het *“minimaliseren van de feiten geen afdoende motivering is om de status van vluchteling te weigeren aan een persoon die voldoet aan de voorwaarden van de Conventie van Genève”* is een verweer dat duidelijk onvoldoende is om de motivering in de bestreden beslissing (sub 1.2) te ontkrachten.

De Raad schaart zich achter de motivering van de bestreden beslissing.

Gelet op wat voorafgaat, besluit de Raad dat verzoekster niet aantoont dat zij een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 48/3 van voormelde wet van 15 december 1980 of dat er in haar hoofde een reëel risico op ernstige schade bestaat in de zin van artikel 48/4 van voormelde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig september tweeduizend en tien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE